

Laskavé soboty: Thomas Verny - Rádio Universum

 radiouniversum.cz/laskave-soboty-thomas-verny

Thomas Verny

Thomas Verny

Text 22.6.2024 71 min Přehrát

Milí posluchači, dovoluji vám přivítat u pořadu „Laskavé soboty“, kde vám budeme přivádět hosty z různých odvětví medicíny, přírodní medicíny, biochemie, naturopatie, kvantové fyziky a všech disciplín, které se dotýkají jakkoliv našeho i vašeho zdraví. Jde nám o to, abychom přinášeli rady pro každý den, jak o sebe pečovat, jak se vyznat ve světě fake news. Zda platí, že máme jíst maso, nebo nemáme jíst maso. Každý měsíc se dozvídáme novinky, co máme a co nemáme. Kdo se v tom má vyznat? Mým dnešním hostem „Laskavých sobot“ bude profesor Thomas Verny, špičkový vědec z Kanady, který mě nesmírně potěšil, že přistoupil na tento rozhovor pro Rádio Universum, a přijel do Levandulového údolí, kde jsme celý rozhovor natočili.

Helena Neumannová: Vítejte, pane profesore, je mi velkou ctí. Dovolte, abych hned v první otázce přešla k vaší knize „Řeč nenarozeného dítěte“. Je naprosto běžné, že když je žena těhotná, tak v civilizované společnosti, už po věky věků, a po

staletí máme tendenci takovou ženu opečovávat. Být k ní trošku laskavější, milostivější. Dovolujeme jí více lenořit.

Rozmazlujeme ji, a tak dále. Jak je to ale ve vaší knize, pane profesore? Jak máme rozumět tomu, když říkáte, že žena, která nosí své dítě, již ovlivňuje život tohoto dítěte právě v mateřském lůně, že máme obrovský vliv na to, jak se bude vyvíjet jeho psychické, fyzické i duševní zdraví? A co tedy konkrétně máte na mysli, když říkáte, že právě život nenarozeného dítěte spočívá v tom, jak prožívá celé těhotenství matka, nositelka dítěte, ale i otec? A jeho psychika, jeho těšení se či netěšení se, překvapení či nepřekvapení. Co konkrétně tím máte na mysli, prosím?

Thomas Verny: Ano, je to přesně tak. Pokud chceme mít zdravé děti a zdravou budoucnost, nejenom vy tady, v Čechách, ale i my na celém světě, je potřeba, abychom pečovali o duševní, psychické a fyzické zdraví matky, ale i otce. Protože buňky, které se vyvíjejí, každá buňka v těle nenarozeného dítěte, jsou ovlivněny právě tím, co rodiče prožívají. Je to na základě výzkumů, které jsme prováděli nejenom my, ale i prestižní univerzity světa, je to doloženo tak, že my víme, že pokud matka například prožívá nějaké těžké období nebo kouří, případně víme, nebo už dlouho mluvíme o tom, že dítě ovlivňují jakékoliv drogy, chemikálie, jedy, případně onemocnění matky. Nyní ale víme, že stejnou důležitost hraje i psychika a duševní rozpoložení matky a otce. Tyto buňky jsou vlastně přenášeny na dítě, a to si je pamatuje po celý svůj život. To znamená, když řekneme, že matka má nějaký zásadní problém ve svém životě, nebo řeší nějaký zásadní problém ve svém životě v období těhotenství, dítě prožívá daný problém skrz vývoj svých konkrétních buněk, konkrétních orgánů a konkrétních pochodů v těle. Takže chceme-li, aby naše společnost byla skutečně zdravá po všech stránkách, je potřeba pečovat o nenarozené dítě, tedy konkrétně o oba rodiče, co nejlepším způsobem.

Helena Neumannová: Pane profesore, přestože epigenetika momentálně ovládá celou medicínu, tak přinášíte poměrně i nepříjemné odpovědi na mnoho otázek nejenom v životě nenarozeného dítěte. Ve vaší další knize „Mysl celého těla“ takzvaně přenášíte zodpovědnost na nás samotné. Cítíte se ve vašem životě, řekněme, spíše jako Kryštof Kolumbus, který cestoval daleko, i když nevěděl, co ho čeká? Odvaha, chuť i hlad po poznání tedy vítězí nad chutí žít v komfortu, nebo máte pocit, že dnešní vědecká disciplína medicíny je spíše založená na lidech, jiných než jste vy? Tedy těch, kdo mají hlad po vědě, poznání a skutečně hledají to nové, to neobjevené. Nejste spíš dehonestovaní a nepřijímání?

Řekněme vysmívání těmi vědci, kdo jdou spíš po povrchu, ale zato v jistých šlápějích? Jak vypadá vaše vědecká cesta? Jste více mezi lidmi, kteří skutečně hladoví po informacích, a stále je můžeme nazývat těmi správnými vědci, kteří jdou přes překážky, anebo máte pocit, že věda zlenivěla, tak nějak ochabla?

Thomas Verny: Ano, začněme tím roztomilým. „Geny jsou váš osud.“ Tímto jsme žili tisíce let. Máte pravdu, Heleno, a je legrační, jak dnes někteří lidé nejsou schopni přijmout informaci, že tomu tak není a že zodpovědnost visí právě na nich nebo na nás. Tím bych úplně začal. Víte, někdy je to těžké. Opravdu těžké. Já čtu téměř každý den vědecký medicínský časopis, a doba, kdy odmítali moje články, trvala dlouho, opravdu dlouho. Ještě dnes se jim některé nepozdávají a opravdu otisknou pouze ty, které již podložily další světové univerzity, a to i přes mou historii, kdy jsem profesoroval na Harvardu a prestižních univerzitách. I přesto takový časopis velmi těžce vybírá, koho otiskne, proč ho otiskne, a za co se postaví. Takže ano, velmi často to bylo těžké. Dlouho odmítali i moje knihy, nejen články. Já jsem si tak trochu zvykl. Především když jsem poprvé vydal knihu „Mysl nenarozeného dítěte. Život nenarozeného dítěte“. Mnoho lidí velmi kritizovalo knihu, a veškeré poznatky

a výsledky našeho bádání vědeckého i přes to, že za tím stojí světové kapacity. To samozřejmě bolelo a nebylo mi to úplně příjemné. Daleko méně kritiky už bylo při další knize „Mysl celého těla“. Především u mé knihy „Život nenarozeného dítěte“ jsem si sáhl opravdu na takové to vědecké dno, protože mnoho vědců z dalších zemí otevřeně kritizovalo mou knihu, a to samozřejmě bolelo. Víte, když něčemu věnujete dlouhá léta života a přizvete k tomu kolegy z celého světa, tak samozřejmě se vám nelíbí, když potom přijdou otevření kritici a hanobí a dehonestují vás i vaše kolegy. Nicméně u dalších knih už to nebylo tak hrozné. Na druhou stranu musím říct, že i přesto, že i u současných knih, ať už to byla „Mysl celého těla“ anebo těch nejnovějších, tak se děje to, že stále jsou tady různí kritici, a i právě ti, kteří mají tendenci pošpinit, řekněme poplivat, ale víte, já jsem se naučil to nevnímat, protože uvědomte si, že v mých knihách, a to téměř v každé z takových knih, které jsem vydal, je na pět set světových autorů publikací a vědeckých výzkumů, o které ty poznatky obírám. To je něco, co se velmi těžce kritizuje. Já si troufám říct, že právě proto je jich méně a méně, a ty knihy jsou spíš přijímány nejenom na poli vědeckém, akademickém, ale právě i u obyčejných lidí. Já jsem přečetl opravdu na pět tisíc knih a článků za posledních 17 let právě z oblasti medicíny, vědy, biochemie, kvantové fyziky, a tak dále. Tak víte, on se těžko kritizuje takový člověk, který má o co se opřít a který ctí spoustu kolegů, vědeckých poznatků, knih, a jak už jsem řekl, i článků. Čili, oni by vlastně kritizovali i sami sebe, jestli mě dobře chápete. Čili, řekněme, vědecké zastřešení pro moje publikace máme s mým týmem velmi kvalitní. Já bych to řekl asi takhle: Oni mohou nesouhlasit se mnou, ale nemohou nesouhlasit s vědou. A jestliže v té knize, co odstavec nebo stránka, je nějaký vědecký výsledek, týmová práce vědecky podložená, tak ono se něco takového potom velmi těžko kritizuje, že?

Helena Neumannová: Řekněte mi, Thomasi: Je pro vás při této těžké cestě, kdy jste vždycky na straně nejnovějších objevitelů a největších kritiků zkostratělých informací, které se ukazují

jako nefunkční – je pro vás největší oporou vaše žena Sandra a rodina, anebo jsou to právě kolegové, kteří se nebojí jako vy, kteří jsou skutečně po celém světě? A já vím, že jste propojen s mnoha světovými týmy a spolupracujete s nimi. Takže oni vám třeba dodávají odvalu a podporují vás? Motivují vás a drží vás, řekněme v té smysluplné cestě a říkají, stojí to za to, pojdme dál?

Thomas Verny: Já si upřímně myslím, že rodina je to absolutně nejdůležitější. Vy sama jste se smála, než jsme přistoupili k rozhovoru, že za každým úspěšným mužem je vždycky žena. A moje žena Sandra, u ní to platí opravdu několikrát. Takže já jí také v mnoha knihách poděkoval, a je pravda, že mi dělá obrovské zázemí, podporuje mě, cestuje se mnou a ona sama se vzdala své vědecké činnosti právě proto, abych se jí mohl věnovat já. A ve vědě platí dvojnásob, že když nemáte domov, ten přístav – my říkáme skutečně přístav – tak neuděláte žádný dobrý vědecký výsledek, protože to zázemí potřebujeme. A to všichni. Navíc moje žena Sandra je velmi vzdělaná, takže já když něco dopisuji nebo připravuji nějaký vědecký článek, nebo nějaké výsledky zpracovávám do knihy, tak ona si velmi poctivě přečte moje poznatky nebo to, co chci odevzdat vydavateli, a velmi kriticky mi řekne: „Podívej, tady si, Thomasi, ještě něco zapomněl.“ Nebo: „Tady tomu nerozumím úplně. Zkus to popsat jinými slovy. Vysvětli to lépe. Řekni to tak, aby tomu rozuměli i obyčejní lidé, nejenom vy z vědeckého pole.“ Takže skutečně pro mě dělá dobré zázemí, je mým obrovským podporovatelem a pomáhá mi. Víte, také hodně cestuji a dělám přednášky po celém světě nejenom na univerzitách, ale i v rámci asociace pro prenatální psychologii a zdraví, kterou jsem založil před lety, a velmi úspěšně pomáhá právě neonatologickým oddělením po celém světě, psychologům, i jejich asociacím a novorozeneckým oddělením, gynekologickým oddělením, která se starají o těhotnou ženu. A právě Sandra se mnou sdílí a nesmírně mi pomáhá nejenom v asociaci, ale i při těchto cestách. Já jsem opravdu vděčný za to, jakou mám ženu a rodinu. Cestuji po celém světě. Jak vidíte, tak teď

jsem navštívil Čechy a Slovensko, kde jsem byl hostem na Slovensku u Adély Banášové, a u vás v Čechách u Honzy Vojáčka a tady u v Radiu Universum. Je mi ctí reprezentovat naše myšlenky, výsledky a vědecké poznatky i výzkum, ale i mé publikace, pochopitelně i v Japonsku, kde máme poměrně velké zázemí, a musím říct, že to, jakým způsobem mi v Japonsku vzdávají hold a jakým způsobem pracují s mými myšlenkami, publikacemi, jaké tam máme úspěchy, z toho jsem velmi mile překvapen. V Řecku máme také krásné výsledky. Pochopitelně i v Kanadě a Americe, ale já musím říct, že ten zájem o mé přednášky je skutečně celosvětový, a vzhledem k mému věku musím často volit Zoom přednášky. Nebo jiný způsob on-line přednášek, protože už nedokážu cestovat tak, jak by si vlastně někteří lidé z univerzit anebo i z akademického světa přáli. Nicméně snažím se být co nejvíce oporou a opravdu přinášet nejnovější informace, a také motivovat k tomu hladu, jak jste, Heleno, zmínila. Možná hraje roli i to, jak se posunul čas, jak se vyvinula epigenetika, jak se vyvinula medicína, jak už se lékaři i invenční lékaři a vědci nebojí hovořit o důležitosti mikrobiomu a jeho mozku. O důležitosti jednotlivých neuronů, neurotransmiterů, a vlastně důležitosti každého orgánu a souladu toho, jak si tělo povídá. Tedy opravdu těla mysli a duše, čehož se v minulých letech věda vlastně štítila. A možná proto je také podpora mých nejnovějších knih – ať už je to „Mysl celého těla“ anebo tu nejnovější, kterou tady dneska budeme křtít – daleko větší. Je o ni větší zájem a už, řekněme, na ni tolik vědců neplive. Ba naopak ji zmiňují ve svých publikacích, ve svých vlastních výzkumech a opírají se o některé mé články nebo právě místa v té knize. Takže „Život nenarozeného dítěte“ byl skutečně pionýrství, a možná přišel v příliš časnou dobu, ranou dobu, nebo jak bych tak řekl: „Svět ještě nebyl připraven“. Vtipné je, že momentálně s mojí knihou „Tajný život nenarozeného dítěte“ už nebojují ani lidé z pole univerzitního, protože já už jsem mimo univerzitu, a nejsem v žádném univerzitním vědeckém týmu momentálně. Takže pochopitelně, že tito lidé jsou někdy našťvaní, nebo je za tím něco jiného. To já nemohu posoudit. Ale jsou

podezřívaví k lidem, kteří přichází z oblastí mimo univerzitní, akademickou půdu. A to jsou i soukromé týmy hrazené filantropy či investory – a ani takové týmy s často výjimečnými, špičkovými vědci, se jim nelíbí. Ale jak už jsem řekl, já cítím, že u mé knihy „Mysl celého těla“ už podpora byla poměrně fantastická, a to, jak ji přijali, mě nesmírně potěšilo. Víte, u vědců je to legrační. Oni často fungují tak, jak kdybychom byli každý jiné barvy. Oni jsou takového vyznání, nebo volí tyto politiky, a já volím jiné. Tam jsou tyto nůžky rozevřeny opravdu velmi – a samozřejmě je to na škodu celé vědy. Ale i přesto, že nejnovější kniha, znovu vydaný „Život nenarozeného dítěte,“ je dobře přijímána, tak já nikdy nevím, co odpoví univerzita. Ať už je to vaše univerzita tady v Praze, anebo je to Harvard University, kde jsem pracoval a přednášel anebo oxfordská. Když se jakýkoliv mladý student zeptá: „A co si myslíte o knize Thomase Vernyho?“ Nebo se zeptá asociace psychiatrů v té dané zemi, já vlastně nevím, jak oni budou nahlížet na mou knihu, ale popravdě už jsem v takovém stádiu, že si říkám, že dnešní student nebo vědec hledá i mimo doporučené zdroje a mimo publikace jen svých profesorů. Takže věřím, že moji knihu přijmou, nebo si k ní najdou cestu i ti, u kterých třeba může dojít k pochybnosti právě proto, že už nejsem součástí univerzitního vědeckého týmu.

Helena Neumannová: Řekněte mi, je to o egu na poli akademie, když zmiňujete, že jakýkoliv univerzitní profesor doporučuje primárně své publikace, případně publikace svých kolegů, a i tam má často problém? Je to ego, nebo co se to děje na poli vědy? Proč věda není tou vědou, která kdy bývala, kdy hlad od starého Řecka, Říma, Egypta přes středověk a novověk lomcoval těmito lidmi, kteří skutečně bažili po poznání, a vlastně spolupracovali spolu a byli rádi, když mohli být součástí jakéhokoliv bádání či výzkumu? Já si velmi dobře pamatuji na rozhovor, kde popisujete, jak jste nastoupil po studiu medicíny na psychiatrii v Torontu v 50. letech, kde se zmiňujete, že i přesto, že to je mladá věda, a psychiatrie je jedna z nejmladších, že v tu dobu se v rámci psychiatrie řešily bohaté

paničky, které si stěžovaly na nemoci svých psíků. A doslova takto ji popisujete. Takže opravdu je psychiatrie natolik, řekněme, „zabedněná, uzavřená,“ nebo co se to děje právě v této vědě, která dnes v době, kdy všichni řešíme duševní zdraví, hraje poměrně významnou roli? Já mám pocit, že v roce 2024 se toho moc v psychiatrii nezměnilo. Jak to vidíte vy, pane profesore?

Thomas Verny: Upřímně, Heleno? Je to ještě horší, než v padesátých letech. Vůbec to není lepší. Je to horší. A je to samozřejmě spojeno s příchodem drog, které přišly. Tedy mám na mysli psychiatrické léky a léčiva, která jsou aplikována v rámci psychiatrie na jakékoliv onemocnění – je to vlastně příležitost dělat medicínu pro každého člověka – to znamená, že světové zdravotní systémy se snaží opravdu vyjít vstříc každému člověku. I tomu, kdo finance nemá. Takže jak ordinuje a funguje psychiatr? Je to jednoduché. On má na klienta deset, maximálně dvanáct minut. To znamená, on si poslechne člověka, který přijde s jakýmkoliv problémem, předepíše lék či léčivo. Vy rozumíte tomu znění, tedy tomu rozdílu, a pro posluchače vysvětleme, že lék už je v režimu předpisu nebo receptu. Některá léčiva jsou bez předpisů. Některá jsou na předpis, ale vlastně ten rozdíl je pouze v legislativě, a nevím, jak je to v Evropské unii, ale v Americe je to dosti podobné, co jsem slyšel. No, a tam to začíná a končí. Jak může taková věda být účinná, anebo jak může fungovat, když klientovi jediné aplikuje pilulku? A jak víme oba, tato léčiva přináší více škody než užitku, protože mají nežádoucí vedlejší účinky. Obzvláště tedy v oblasti psychiatrie. Antidepresiva se ukazují jako velmi závažné léky. Například u některých – a já to zmiňuji v mé knize „Mysl těla“ – přináší třeba velký růst bakterií v mikrobiomu a ve střevech, trávicím systému, takže asi víme, o čem mluvíme. Následně jde o ztrátu imunity, a tak dále. Opravdu je to z mého úhlu pohledu horší. A co víc: Antidepresiva dělíme na tři skupiny. Jedna skupina antidepresiv funguje, druhá skupina funguje s poměrně závažnými vedlejšími účinky a třetí skupina nefunguje vůbec. A přesto je předepisována.

No, a u té první skupiny je potřeba říci, že ano, ona chvíli zafunguje, ale následně klientovi většinou po půl roce je potřeba buď to léčivo nebo lék změnit, nebo ho případně nahradit, případně doplnit dalšími léky, protože ten člověk pod vlivem těchto léků ztrácí schopnost těla fungovat tak, jak bylo nastaveno od přírody. Takže bavíme-li se o antidepresivech, tak já osobně je vidím jako naprosto nulový pokrok v této vědě, a spíš bych řekl, že častěji přináší nepříjemné a nežádoucí výsledky, než ty žádoucí. Tedy, když potřebuje člověk opravdu pomoc, necítí se duševně či psychicky dobře a má závažné problémy, je velmi důležité, aby nejprve vyhledal pomoc buďto naturopata, který je ochoten vyslechnout si rodinný příběh, příběh té dané osoby, a vlastně pomoci s komplexním zdravím. Tedy duše, těla a mysli. Anebo psychologa, který má čas daného člověka vyslechnout, promluvit s ním, navést ho určitým způsobem k určité péči, a pokud si neví rady, tak následně teprve hledat další kolegy k řešení toho daného pacienta. Jenomže bohužel psychologů ani neuropatů není dostatek, a upřímně, Amerika je v psychologii poměrně dobře vybavená, ale je to obrovský byznys. Takže lidé potom sahají právě a mnohdy často, i bez receptů a na černém trhu, po antidepresivech – a je to obrovský problém. Ukazuje se to jako téměř neřešitelný problém v posledních letech, protože absolutně snižují produktivitu práce a chuť k životu, a ti lidé vlastně nežijí, ale živoří. Takže psychiatrie jako věda rozhodně není v dobré kondici. My v Americe dokonce spolupracujeme velmi často se sociálními pracovníky, streetworkery a kouči, kteří dokážou pomoci člověku, ať je to člověk ze sociálně slabší rodiny, nebo je to naopak manažer, u kterého dochází k vyhoření, případně přepracovaný člověk. Čili opravdu naturopat, psycholog, sociolog je to správné řešení na začátku. A také můžete hledat pomoc i u přírodní medicíny, odborníků, kteří s ní pracují, a dokážou vám pomoci. Vyslechnout vás a navést vás správným směrem. No, víte, je ve světě velmi málo psychiatrů, jako jsem já, kteří jsou ochotni sednout si, poslechnout si člověka. Najít si ten čas a nedělat psychiatrii pouze medikací. Je to

opravdu těžké o tom hovořit. Mluvím o tom s těžkým srdcem, s bolestí v srdci, a hrozně moc bych si přál, aby se psychiatrie vzpamatovala a začala fungovat lépe.

Helena Neumannová: No, kde je tedy člověk? Kam se poděl? Kde máme lidskou bytost v psychiatrii? V psychiatrické medicíně? Já mám pocit, že se vytratil. Co říkáte?

Thomas Verny: Ano, Heleno, říkáte to naprosto správně. Člověk se vytratil, a i když jdete k psychiatrovi a opravdu potřebujete pomoc, tak je potřeba se dívat, kdo je ten člověk, odkud přišel, jaké má vzdělání a jaké má výsledky, zkušenosti. Jestli nestudoval třeba jinou vědu nebo jiný obor lékařství, a kolik má úspěšně vyléčených pacientů. A to neplatí jenom u nás, u psychiatrů. To platí samozřejmě u klasického lékaře, naturopata či chirurga, ortopeda, neurologa, cokoliv.

Helena Neumannová: Thomasi, pojd'me teď na chvíli k vaší knize „Mysl celého těla“. Já osobně ji mám přečtenou od A až do Z desetkrát. Takže ji miluji a snažím se ji pochopit v každém odstavci. Vy jste byl jeden z prvních, kdo na poli epigenetiky přinášel vědomosti, znalosti, výsledky výzkumu, zúčastňoval se světových poznání v této oblasti. Víím, že zmiňujete spolupráci s Oxfordem, Švédý, Izraelem. A zmiňujete spolupráci s Harvard University. Pochopitelně v Torontu, Pensylvánskou a Kolumbijskou univerzitou. Řekněte mi, prosím: Jestliže víme v roce 2024, že každý orgán a každý náš systém, každý kousek našeho těla má svoji vlastní mysl, tedy svůj vlastní mozek, svoje vlastní buňky neuronové, svoje vlastní posly zpráv, kteří si povídají po celém těle, jak je možné, že v dnešní době narůstá počet autoimunitních onemocnění, chronických onemocnění, kardiovaskulárních onemocnění? Takových těch onemocnění dvacátého prvního století? A lékaři neumí řešit tato onemocnění jinak, než opět pilulkou? Čím si to vysvětľujete? Proč je tomu tak? Jestliže jsme dokázali, řekněme, vykřesat do diamantu akutní medicínu, tedy při autonehodě, infekci, infekčních

onemocněních – my dokážeme skutečně vyřešit velmi závažná onemocnění, proč to nedokážeme u těch chronických? Čím to je, že zase přinášíme pouze lék, a s prvním lékem dalších pět do pěti let? Dokážete to vysvětlit, čím to je z vašeho úhlu pohledu? Vy zmiňujete například u kortikoidů, že kortikoidy způsobují nejenom to, co běžně víme. Zadržování vody v těle, obezitu, syndrom únavy nebo ztrátu energie, ale vy dokonce máte výsledky výzkumu u ztráty kalcia v kostech. To znamená, následně pochopitelně tíhneme k řídnutí kostí a případně k úrazům. Čím to je, prosím?

Thomas Verny: První problém, bych řekl, je v nás. My velmi často víme, že nám lékaři nejsou schopni pomoci. Já mám spoustu přátel, kteří si nechají třikrát operovat koleno s chronickým problémem, a stále nechodí. Stále mají bolesti a jdou na čtvrtý operační výkon. Ano, je to i o nás. Není to jenom o lékařích, nebo o nás lékařích. Ale jak je to možné, že jsme natolik hloupí, že jdeme stále pro to stejné a neřešíme, že nám to nepomáhá? No, je to jednoduché. My jsme byli všichni vzděláváni s určitou úctou a pokorou k autoritám, a ta autorita v podobě bílého pláště je světově obrovská. Kamkoliv přijedete a řeknete, že jste lékař, tak máte obrovský respekt. Jste vážená osoba, protože vám lidi důvěřují, stane-li se něco, a je v místnosti lékař. Je to super, protože on přece pomůže. On nás může zachránit. A my jsme si prostě navykli zodpovědnost za zdraví, sami za sebe, absolutně přehodit na tento bílý plášť. Na autoritu, ale tudíž právě proto, když autorita cokoliv zmíní či řekne, nebo navrhne, tak my po tom skočíme, chytíme to a neptáme se. Další věc, že západní civilizovaná společnost, dovoluňte mi to takhle nazvat, je postavená na hierarchii a ctí hierarchii v každém slova smyslu. Opět od vzdělávání, přes právě zdraví, přes rodinu, ale i věk – a lékař je v hierarchii někde hodně vysoko. To znamená, my hierarchicky ctíme, tohoto vzdělaného člověka, který přeci když vystudoval medicínu, zdraví, tak on přeci velmi dobře ví, co má dělat, ať se mi stane to či ono. Takže i toto tam má velký vliv. No a třetí, řekněme, element, aspekt, je maskulinní svět, který jsme si vybudovali od

jeskyň, protože maskulinní svět nebo mužský svět je postaven na dvou základních pilířích. A to je moc a síla. Čili ovládat jednotlivce či skupinu ať už silou, strachem nebo kombinací obou je ideální i pro medicínu. Nejenom pro světovou politiku a jednotlivé kroky v našich zemích, jak se ukazuje i dneska v celém světě. Takže ten maskulinní řád v principech toho ovládání a řízení je samozřejmě třetím aspektem, proč je medicína tam, kde je. Já bych řekl, že dneska je vše podloženo silou, která právě pracuje se strachem, a i zodpovědnými osobami, a s určitým vlivem na naše myšlení a na naše rozhodování. To znamená, opět jsme u médií, jsme u politiků, jsme u legislativy a jsme i u toho lékaře, který je na konci celého řetězce, protože tento systém volí způsoby řešení našeho zdraví nebo naší nemocnosti. To je potom velmi jednoduché, proč svět a medicína, nebo věda vypadá tak, jak vypadá. A na konci celého kruhu ovlivňuje maskulinní systém náš svět, naši politiku, naše řízení světa, ale i naši kulturu, to, jak se k sobě chováme, jak se ctíme, protože jestliže je hlavou všeho muž, a pod ním jsou další muži, a pod nimi jsou další muži, tak je to potom velmi jednoduché. Oni si spolu rozumí. Oni chápou hierarchický svět a rozhodovací orgány a pravomoci – zodpovědnost je v podstatě řešena stejným způsobem. Také věda se stala velmi hierarchická, a hlavně strukturovaná. Všimněte si, že za posledních sto let vzniklo strašně moc nových vědeckých disciplín v oblasti medicíny. Máme kardiologa, kardiochirurga, kardio jiné oblasti. Máme neurologa, neurochirurga, neurovědce, neuropsychologa, a tak dále. To všechno způsobuje, že to rozčlenění se potom natolik specializuje pouze na ten jeden daný malý element v našem těle, že my naprosto ztrácíme člověka. My se soustředíme na buňky. Na kosti, na nervy, nervová vlákna na svaly na nevíme... atomy, a tak dále, ale jaksi zapomínáme, že jsme jeden celek. Člověk je jeden celek s vesmírem. Naše buňka je jeden celek s námi, a i vesmír je jedna buňka a jeden celek. No, a to se nám někde vytratilo. Tak pojďme teď k jednoduchému případu. Člověk se cítí duševně nedobře, je smutný, případně úzkostný, vyčerpaný, no a co se stane? Tělo

přestane fungovat tak, jak má, a může tam mít naměřeno na kardiostimulátoru, nebo na EKG může být naměřen nějaký problém u srdce. A lékař řekne: Ok, moje oddělení nebo můj obor je srdce, ale rozhodně to není psychika toho člověka. To já řešit nebudu. Takže co udělá? Tomu danému člověku aplikuje pilulku na srdce. Případně mu dá strojek, případně ho pošle na operační výkon, ale to, že příčinou je nějaké špatné duševní rozpoložení, případně nějaký emoční šok nebo něco, co se tomu člověku stalo, co by se mělo řešit, to on vůbec neřeší. On vám na to řekne: To není můj byznys. No, a v ten moment, co děláme? Vlastně tomu člověku škodíme. Dáváme mu léky na něco, co vůbec není příčinou daného následku. Pojdme si teď říct jeden můj příběh s mojí pacientkou, která byla těhotná v Torontu. Přišla za mnou v průběhu – myslím, že to byl druhý nebo třetí měsíc – že najednou necítí svoje dítě. A představte si, že tato žena je povinna jít ke svému gynekologovi, který ji hlídá v době těhotenství. Ona mu popsala celou situaci. Řekla mu, že se jí něco nezdá. Že najednou nekomunikuje se svým dítětem. Že je něco v nepořádku. Co má dělat? A on jí řekl: Jak nekomunikujete se svým dítětem? To není moje oddělení. To neřeší můj department. Jděte za doktorem Vernym. Jděte si postěžovat k psychiatrovi nebo k psychologovi, ale rozhodně ne ke mně. Dovedete si to představit? Tohle řeknete ženě, která má strach o své dítě ve třetím měsíci těhotenství, a jste její pečující lékař?

Helena Neumannová: Víte, pane profesore, vy jste velmi slušný, když mluvíte o důvodech toho, kam se poděla věda, nebo medicína jako věda. Vy zmiňujete příliš slušně média a hierarchický systém, maskulinní systém, a takovou tu slepou důvěru a vzhlížení k lékařům. Vy jste zapomněl na jeden podstatný fakt, a já ho tady musím zmínit, a to je „farmakomafie“. Farmakomafie sehrává neskutečně důležitou roli v tom, kam se medicína poděla. A příběhy, které tady podáváte, tak jsou v podstatě odstrašujícím případem toho, jakým způsobem tato farmakomafie ovládá medicínu tímto směrem. Jak zareagujete na to, když já zmíním, na rozdíl od vás,

tento element jako velmi důležitý? Takže, ještě jednou se zeptám: Vnímáte tento element farmakomafie jako ten nejhorší momentálně v 21. století, nebo je někde uprostřed, případně je menší? A prosím, buďte upřímný ve vaší odpovědi. My jsme tady na to v Rádiu Universum zvyklí. Děkuji.

Thomas Verny: Víte, já píšu každý měsíc takový medicínský sloupek pro Canadian Mail, pro naše noviny, a teď mě napadá, že bych mohl použít v naší odpovědi tuto repliku. Uprostřed těchto novin je dvoustrana, která je opravdu velká, protože ty noviny mají velký formát, a tam byl, tam se objevil článek o lécích na alzheimera. Upřímně, už si nepamatuji názvy těch léků, ale byly to dva léky. Ty dva léky byly popsány jako naprosto nový objev. Jako něco, co přináší obrovskou úlevu těmto pacientům. Dává jim velkou naději. Pomáhá jim na těžké cestě s touto nemocí. Čili bylo to popsáno jako něco opravdu velmi, velmi zajímavého. Tak já jsem si ten článek poctivě celý četl, a čím dál jsem ten článek pročítal, tím víc jsem věděl, že jsou to samé bludy. Že je to totální nesmysl, co nám tady píšou. Já jsem začal být dokonce vzteklý, unavený, našťvaný, že s námi mluví, jako kdybychom byli úplně hloupí. Jeden z těchto léků bylo možno koupit v Kanadě. Jinak oba ty léky pocházely z Ameriky, z USA, a byly dostupné pouze tam. Jeden rok léčby těmito dvěma léky stál 27 tisíc dolarů pro jednoho člověka. Upřímně, to je víc, než někteří lidé u nás v Kanadě vydělají. Jenom abyste měla představu, Heleno. Druhý důležitý moment je ten, že za 27 tisíc dolarů ten pacient dostává pomoc pouze na prvních šest měsících. V dalších šesti měsících toho daného roku už výsledek je daleko menší, ne-li nepodložitelný, a v podstatě to nejhorší přichází na závěr. Oba ty léky měly tak závažné nežádoucí účinky, že se dá říci, že těmi nežádoucími účinky toho člověka téměř přizabijete, nikoliv že mu pomůžete. Jedním z nežádoucích účinků bylo dokonce poškození mozku, který mohl být nenávratně poškozen, a tomu oni říkají „lék nebo skvělý výsledek výzkumu na alzheimera“? Nebo pomoc člověku s alzheimerem? No to nemohou myslet vážně! Když jsem se následně podíval na společnost, která oba dva léky prezentovala

jako naprosto nové unikum na alzheimera, zjistil jsem, že za poslední rok uvedli na trh 92 léků, z nichž – a teď se držte, Heleno – 92 propadlo a nedostalo FDA – a v podstatě se prokázaly jako naprosto neúčinné. A teď si představte, že to nebyl placený PR článek, pod kterým bylo napsáno advertisement nebo reklama, ale byl to skutečně rozhovor s autory těch léků, a bylo nám řečeno, jako čtenářům těchto významných novin, že jsou na dobré cestě k tomu pomoci pacientům s alzheimerem a že mají něco výjimečného. Co si tak můžeme pomyslet o společnosti, která opakuje stále a stále stejné chyby dokola, a nepoučí se z nich, protože jestliže přišli s 92 léky a žádný z nich nebyl úspěšný, pokud dokonce všechny nebyly zakázány, tak je jasné, že taková společnost není úspěšná a v podstatě nedělá nic smysluplného. Co já jsem udělal – já jsem na tento článek reagoval svým vlastním článkem, který jsem podložil vědeckými analýzami a uveřejněním toho, co jsem zjistil o lécích, které jim neprošly a které nezískal certifikaci, a nebylo možné je prodávat jinak než na běžném trhu bez předpisu. No, a představte si, můj článek nebyl publikován.

Helena Neumannová: Dobrá. Když jsme teď na tenké půdě, dovolte mi, Thomasi, zeptat se vás, co si myslíte o tom, že všichni víme, že existuje 50% vědců ve světě, kteří v podstatě popírají alzheimer onemocnění, a tvrdí, že existují výzkumy, které jasně doloží, že tato nemoc v podstatě neexistuje. Že to je byznysová záležitost a že následky, které přináší toto onemocnění u lidí mladšího věku, to znamená demence, ztráta ovládní pohybového aparátu, řeči a tak dále, že to souvisí s tím, že jsme plní jedů, že pijeme jedovatou vodu, jíme jedovaté jídlo. Popravdě léčíme se jedovatými léky. To znamená péče o tělesnou schránku, a to nemluvím o psychické a duševní pohodě, která také není, protože to neumíme. Takže oni tvrdí, že to je následek pouze našeho životního stylu. Té epigenetiky, když už jsme tedy u vaší knihy „Mysl celého těla“. Co si o tom myslíte vy? K čemu se přikláníte vy?

A další moje otázka: Myslíte si, že se toto téma dá položit na stůl právě univerzitního týmu? Existuje nějaká univerzita, která by byla ochotná se tímto názorem poměrně velké vědecké skupiny, jak jsem se dozvěděla z vědeckých článků, zabývat? Myslíte si, že je to vůbec možné, anebo by to shodili ze stolu?

Thomas Verny: No, především určitě připouštím takovou diskusi a jsem nakloněn každému výzkumu, takže nemám vůbec problém o tom mluvit, otevřít to téma. Nicméně musím říct, že momentálně jsem ve velmi úzkém spojení i s týmem vědců, který naopak přišel s novými prvky, nebo, řekněme, kauzami kolem alzheimera, a to je například zánětlivost. Vysoká zánětlivost u pacientů s alzheimerem. Anebo budete velmi překvapená, co vám řeknu, ale představte si, že se zjistilo, že lidé, kteří se dlobají v nose, mají následně velký výskyt alzheimera, protože oni si vlastně vnášejí bakterie do mozku. Oni tím, že co přenáší na konečcích prstů, kterými pracujeme každý den kolem nás, dotýkáme se všeho, všude a vždycky, tak přinášíme přímo skrze tu krátkou cestu přes nos, nejen přes nervová zakončení, synapsi a samozřejmě dýchací systém a krevní řečiště, tak přinášíme vysoce funkční bakterie přímo do mozku – a to údajně, jak se momentálně zjišťuje, způsobuje alzheimera. Představte si také, že existuje australský univerzitní tým, který prozkoumal amyloid, což je buňka, která je v mozku, a má co dočinění s alzheimerem, a oni zjistili, že tento amyloid je produkován i v játrech a že to má velice úzkou souvislost s tímto onemocněním. Takže víme-li tuto informaci, znamená to pro nás, že pokud bychom dokázali zamezit přenosu amyloidu z jater do mozku, dokázali bychom vlastně zamezit Alzheimerovu onemocnění, což je naprosto fantastický výsledek výzkumu – a dokázali to vlastně mladí vědci v Austrálii. Bohužel, tato zánětlivost, toto bakteriální onemocnění má co do činění nejen s alzheimerem, ale také s rakovinami. Takže proto je tento výzkum poměrně významný a mohl by nám pomoci nejen u alzheimera, ale i rakovinových onemocnění. Jeden z posledních výzkumů je také u vás, tady v Čechách, který zjistil, že máme u alzheimera poměrně vysoký obsah železa, a to přes

mikroglíom, to znamená oblast zodpovědnou za imunitu v našem mozku. A opět, kdyby se podařilo s tímto mikroglíomem lépe pracovat a vědět, jak tedy zamezit zánětlivosti v oblasti mozku, tak jsme zase blíž k řešení tohoto závažného onemocnění. Takže, jak vidíme, je tady mnoho aspektů, které ovlivňují toto onemocnění, Alzheimerovo onemocnění. Je potřeba se na to dívat komplexně a dokázat pracovat s každým tímto činitelem, který ovlivňuje, ať už zvyšuje demenci a zhoršuje jednotlivé symptomy alzheimera, anebo právě by dokázal snižovat jednotlivé následky. Problém je, že farmakologické společnosti, opět, řeší produkci amyloid plaques – tak ho nazval australský tým – který je nositelem proteinu. Nicméně, nám nestačí řešení pouze tohoto amyloidu. My se musíme na celé to onemocnění dívat komplexně stejně, jako na člověka. Oni zase zaštiťují své výsledky a výzkum tím, že dokážou tuto produkci v játrech a v mozku ovlivnit, ale to, jak víme, nestačí.

Helena Neumannová: Pane profesore, víme, že jedním ze symptomů alzheimera je, že daný nemocný netvoří neurotransmitery a neurony a že momentálně svět a naše společnost má obrovské potíže a obrovsky vysoké číslo lidí, kteří jsou sami, tedy trpí na samotu, která je dneska nazývána běžným onemocněním, dokonce američtí lékaři bijí na poplach a tvrdí, že je to onemocnění, které trápí mnohem víc než seniory mladé lidi, a dokonce teenagery. Jak je možné, že jestliže víme, že i tito lidé netvoří neurotransmitery a neurony, tedy, nefunguje jim právě ten přenos informací v těle a spolupráce orgánů a pochodů v těle. Což je samozřejmě nebezpečné pro budoucnost, protože takoví lidé nebudou produktivní, nebudou ekonomicky, sociálně a společensky schopni normálně žít, vést společnost, produkovat a tak dále, být v podstatě oporou společnosti..., jak je možné, že tady existují v minulosti podložené procedury, jako je například přímá aromaterapie, kterou jsme vám a paní Sandře teď udělali s naší biolevandulí chodouňskou, a my víme, že právě tato přímá aromaterapie, a dnes tedy je používána i v některých, pro mě vyspělých

nemocnicích, klinikách, léčebných ústavech, světových psychiatrických klinikách. Víme, že aromaterapii používají k léčbě Švýcaři, Belgičani, severské země, pracuje s ní Amerika, zase ty lepší kliniky – jak je ale možné, že tato přímá aromaterapie není momentálně stále konvenční medicínou vnímaná jako funkční a vědou podložená procedura, přestože tisíce let je? Jak si to vysvětlujete? Čím to je podle vás? A co víc, protože vy se pohybujete na světovém poli akademickém, nicméně o legislativě Evropské unie slyšíte pouze z doslechu, tak u nás je dokonce zakázáno uvádět výsledky, které jsou podloženy, a jsou používány ve světě na etikety produktů, které pro tuto přímou aromaterapii jsou, a my máme vědecky podložené výzkumy k naší biolevanduli, a přesto nesmíme uvádět tyto výsledky na krabičkách, nesmíme tvrdit, že dokážeme pomoci takovým pacientům, protože bavíme se, samozřejmě, nejenom o samotě, o demenci, parkinsonu, Alzheimeru, roztroušené skleróze. Bavíme se o úzkostech, depresích, nespavosti. Takže si představte, že my dokonce máme zakázáno uvádět tyto výsledky, které tady tisíce let byly, jsou a vždycky budou, ať se jim to líbí, nebo ne. Co vy na to?

Thomas Verny: Upřímně, nedokážu si vysvětlit, proč legislativa Evropské unie zakazuje tyto procedury. U nás je to naprosto běžná procedura i v nemocnicích, dneska už i v běžných nemocnicích, nejenom, jak říkáte, v těch lepších. My s tím pracujeme poměrně úspěšně. Víme, že to má velký vliv a úlevu analgeticky, antisepticky a samozřejmě taky antidepresivně, že to pomáhá těmto pacientům v jakémkoliv stádiu těchto imunitních onemocnění. Budete se asi muset ptát na Evropské unii. My v Americe to máme jinak.

Helena Neumannová: Nyní právě je prostor pro otázku, protože já jsem velká patriotka, a ví se to o mně. Tak mi dovoluňte, abych se vás zeptala: Vy jste původně Slovák, emigrovali jste, když vám bylo třináct let, stal jste se světově úspěšným vědcem, publicistou, psychiatrem a lékařem, jste, řekněme, v nejužších

vazbách a kontaktech s těmi nejšpičkovějšími vědci z celého světa a proto, dovoluji mi, abych se zeptala: Když bych teď byla mladým studentem ať už medicíny, chemie, biochemie, kvantové fyziky, jaderné fyziky, a chtěla bych být součástí opravdu těchto prestižních týmů, které mají stále hlad po vědě, poznávání, a i informacích, které se možná nebudou líbit, ale budou skutečně objevené a přínosem společnosti, do jaké univerzity byste mě poslal? Kam byste mě ve světě poslal, prosím? Víte, českoslovenští vědci byli vždycky jedni z nejlepších na světě, a mnoho z nich emigrovalo. Nejenom vy, ale i další lidé emigrovali a zakládali velmi úspěšné společnosti ve světě. Já jsem se s některými z nich setkala, a hovořím tady stále k mladým lidem a k lidem kolem sebe, aby byli pyšní na to, z jaké země pocházíme, abychom ctili naše mozky, ctili naši vědu a přírodní medicínu, ctili to, že se nebojíme pracovat i v naturopatii s našimi velikány a procedurami, které jsme třeba přinesli my světu, ať je to Kneipp, Priessnitz, Schrot a tak dále. Takže, kam byste mě poslal? Co byste mi poradil, kdybych byla teď mladým člověkem a chtěla bych skutečně být součástí těch, kteří se navzájem podporují, motivují se, přejí si a jsou to ti skuteční, vytríbení, zlatí akademici?

Thomas Verny: Víte, Heleno, nezáleží to tolik na prestiži a jménu univerzity. Daleko více záleží na vedení té univerzity a lidech, kteří podporují mladé studenty a vedou je k výzkumům a motivují je, přejí jim a dávají jim prostor. Takže například Tuft University v Bostonu je jedna z těch, které bych určitě doporučil. Ona je vlastně po Harvard University takovou druhou nejpopulárnější a nejznámější. Boston je studentské město, to víte i vy tady, nebo alespoň to ví mnoho lidí ve světě, takže určitě Harvard a Boston. To jsou univerzity, které dávají prostor mladým lidem, a kde stojí za to zkusit bojovat o vědu, protože je podporovaná. Na bostonské univerzitě je jistý vědec Mike Levin, původně z Ruska, který je brilantní mozek a nesmírně podporuje mladé lidi a vědecké týmy kolem sebe, takže určitě toho bych doporučil. Mimochodem, jeho téma je právě buněčná mysl

a paměť, takže velice horké téma i pro mě a pro týmy, se kterými jsem v kontaktu já, takže moc zajímavá vědecká půda, a samozřejmě, pro studenty z celého světa výjimečné prostředí. Víte, jinak, když bych měl promluvit o univerzitách, tak ony jsou strašně konzervativní, a bojí se mnohdy vítat lidi, kteří jsou z mimo univerzitního prostředí, tedy spolupracovat s těmito vědci. Jak už jsem zmiňoval na začátku rozhovoru, oni neradi, řekněme, třesou lodí. My říkáme: „Netřes lodí“. A tam je zmíněno všechno. Tato konzervativnost, samozřejmě, přináší určité opoždění nebo, řekněme, není tam ten hlad a samozřejmě, nepřitahuje to talenty, které potom mají chuť bojovat za něco nového. Na závěr to shrnu takto: Nehleďte univerzitu, hledejte konkrétní profesory, talentované lidi, o kterých se dočtete v publikacích a ve světových médiích, kteří jdou za tím poznáním, a stále mají otevřenou mysl a také tedy náruč pro to, dát prostor ostatním lidem kolem sebe. Takhle bych to udělal i se studiem, které hledá mladý student. Šel bych na Google, zadal bych osoby nebo prostředí, ve kterém se zaobírají tématem, které mě zajímá, a vyhledal bych si třeba TOP10, zjistil bych podmínky a šel bych se přihlásit. Takhle bych asi na to šel já.

Helena Neumannová: Rozumím tomu správně, když zmiňujete světové články, publikace a zmiňování jednotlivých profesorů a vědců v médiích, že jsme ve stejném systému – už jste tady zmiňoval maskulinní hierarchický systém – jako mají lékaři, tedy „bodíky sbíráme.“ Znamená to, že jsem populárnější vědec a možná také více podporovaný vědec, jsou-li mé články více a více publikovány, takže ve vědě neplatí to, kdo má větší hlad, kdo je ochoten více bádát, kdo je ochoten dát tomu ten čas, případně se propojit s vědci přes celý svět a on-line týmovými hovory dojít k nějakému skvělému výsledku, ale momentální věda je tedy o sbírání bodíků. Chápu to správně?

Thomas Verny: Ano, musíte lovit. Lovíte body, lovíte zmínění vašeho jména, lovíte jakékoliv pozvání na přednášku, jakékoliv pozvání do interview, lovíte publikování a tak dále. Je to legrační, že?

Helena Neumannová: Thomasi, velmi se mi líbí vaše téma napříč vašimi publikacemi a články, ale v knize „Mysl těla“ dáváte veliký prostor tomuto tématu, že lidé, kterým je implementován nový orgán při transplantaci orgánu, získávají vlastně i buněčnou paměť tohoto člověka, to znamená, malinko se mění jejich osobnost, mění se jejich chování, jejich nejbližší na nich sledují určité změny. Dá se říct, že jsou tady třeba lidé, kteří byli vegetariáni, a po transplantaci srdce milují maso, a tak dále. Vy se tímto tématem zabýváte spolu s dalšími vědeckými týmy léta a přesto, když se na toto téma zeptáme kardiologa, řekne vám, že to je nesmysl, dehonestuje to a řekne, že ho to nezajímá, že on implementoval srdce do člověka, daroval mu život, tedy on je ten nejdůležitější a nemá pocit, že by měl řešit něco takového, jako je změna člověka. Samozřejmě ale rodina toho daného pacienta, nebo samotný pacient to pocítuje velmi. Čím si to vysvětľujete, že zase ten odborník na ten daný orgán odmítá tyto vědecky prověřené poznatky a nechce se o tom bavit? Proč?

Thomas Verny: Počkejte, Heleno. Vy říkáte, že to ten lékař slyší od pacienta, a nechce na to reagovat. Ale vy se mýlíte. Ten lékař to neslyší. On to nechce slyšet. On před tím zavírá oči, uši, všechno, co může. A to je ten problém. Víte, on ten lékař, když se klienta, pacienta na něco zeptá, tak se ho zeptá, jestli necítí nějakou bolest v oblasti srdce, případně kdekoli jinde. On se ho zeptá na fyzickou bolest, ale on se ho nezeptá, jak se cítí jako člověk, co se v něm děje, co prožívá, případně co se změnilo nebo nezměnilo. To ho absolutně nezajímá, protože to právě není jeho obor. Takže on si nepřipouští takovou diskusi. To je ten daný problém. Tato arogance ve vztahu ke člověku jako k celku. No, a když se neptáte,

nezískáváte odpověď. Víte, to je strašně zajímavá otázka, co jste položila, protože mnoho pacientů, kteří absolvují transplantaci srdce, oni nevědí, že mohou očekávat něco takového, takové změny v jejich životě. Takže si představte, že třeba pacient, který s novým srdcem miluje vážnou hudbu, byl vždycky po celý život milovník rockenrollu. A oni jsou vylekaní, diví se tomu, ale on netuší, proč se tomu tak děje, protože právě ti lékaři s nimi o tom nehovoří.

Helena Neumannová: Další moje otázka se týká Sira Rogera Penrose, OM, FRS, HonFInstP Nobelisty, který byl vyznamenán za mnoho objevů a výzkumu na poli matematiky. Zajímá mě konkrétní věc, kterou jste zmínil ve své knize „Mysl těla“. On tvrdí, že kvantová fyzika ovlivňuje naše rozhodnutí na poli biochemie, říkám-li to správně. To znamená, že my se nějak rozhodujeme ten vliv na nás na ta rozhodnutí přichází právě přes celkovou tedy komplexní celek člověka. Tělo mysl a duše ve vztahu k Universu k tomu celku jako takovému.

Víte, to je pro mě trochu děsivé, protože já jako naturopat pracuji s myslí a duší toho člověka tím, že ho učím rozhodovat o tom, jaké kroky ve vztahu ke svému tělu a sám k sobě bude dělat. Učím ho k laskavosti, péči a k lásce tak, aby mu bylo stejně tak nadělováno, pokud on tak bude pracovat se svým okolím a přijme to, že není obětí, ale že je tím tvůrcem svého života a zdraví i kondice. Vy mě, ale tvrdíte nebo respektive pan profesor sir Penrose nám tvrdí, že mé rozhodnutí nebo prostě mne samotnou nebo mého klienta, pacienta ovlivňuje právě i ten vesmír. Konkrétně kvantová fyzika. Jak si to mám vysvětlit?

Já půjdu ke konkrétnímu příběhu, který zmiňujete ve vaší knize. Vy jste navštívil jistou porodnici, kde část dětí dostala ihned po porodu jméno, ale část dětí jméno nedostala. Když jste se zeptal sestry, proč tyto děti neobdržely od rodičů jméno, bylo vám sděleno, že rodiče neví, zda to dítě přežije, a protože se obávají

případné ztráty, tak dítě nepojmenovali.

Aby netrpěli, tak tomu dítěti nedají jméno? Pro mě je to naprosto děsivý příběh na poli medicíny.

Vy už se smějete a víte, kam moje otázka směřuje. Nicméně ještě je potřeba zmínit, že právě váš výzkum a vlastně další týmy ve světě prověřily, že u dětí, které neobdrží jméno při narození, dochází k daleko závažnějším onemocněním v průběhu života. Nemají dostatečnou imunitu. Jsou depresivní, úzkostní, vystresovaní. Nejsou silní jedinci. Jak je to možné? Čím se to děje? Opravdu ten rodič ovlivní tu biochemii dítěte právě tímto rozhodnutím, protože jsme součástí vesmírného celku? Jak to vysvětlíte?

A moje druhá otázka, prosím, je. Jak v takovém případě pracovat s kvantovou fyzikou v momentě, kdy jsem to narozené dítě, které to jméno nedostalo. Co může v ten moment rozhodnout o tom, aby dané dítě přežilo a aby mělo tu sílu, aby ten vnitřní lékař fungoval tak, jak by měl být nastaven od přírody, protože já tam vlastně nevidím žádnou cestu, jak by si v takovém případě mysl jedince mohla vybojovat svoje výsostné postavení ve světě, kde ho vlastně rodič už dopředu degraduje nebo nějakým způsobem připouští, že dítě zemře.

Thomas Verny: Víme, že kvantová fyzika je děsivá, a skutečně děsí mnoho lidí, protože ji neumíme uchopit. Upřímně děsí trochu i mě, mám-li být upřímný, a snažím se k tomu přistupovat s jistým nadhledem. Takže já odpovím velmi jednoduše. Moje hlavní poselství v této knize o myslí nenarozeného dítěte je, že je potřeba vůbec připustit, že ještě nenarozené dítě už má svoji vlastní mysl. Je součástí života matky, a matka a otec je součástí života toho daného dítěte. A připustíme-li tento fakt, tak je to velmi jednoduchý fakt, se kterým se dá správně pracovat, protože v ten moment samozřejmě chápeme, že musíme opečovávat dané dítě v co nejlepším slova smyslu, abychom mu připravili zdravý a hojný život. Radostný život. No, a s tím samozřejmě souvisí samotné narození dítěte, a můj

naprostý nesouhlas s tím, že náš systém dovolí rodičům nedat dítěti jméno po narození, poté co je dítě vloženo do inkubátoru, protože to dítě je lidská bytost. Je to člověk. Není to věc. Není to nic. Není to hmota. Je to jedinec, který už byl narozen, a zaslouží si dostat své jméno a zaslouží si pracovat s jeho myslí. Povídat si s ním. Pracovat s ním, dávat mu lásku i přesto, že je v tom daném inkubátoru. Takže takový rodič je, řekl bych, skoro povinen jít k inkubátoru a říct: „Dobré ráno Petře. Jak se dneska máš? Jak si se vyspíkal? Jak se ti daří? Já jsem strašně rád, že jsi tady s námi. Těším se na to, až budeš mít možnost jít s námi domů do našeho domova.“ Ano, takový rodič může připustit strach a může říct: „Víš, my se o tebe, Péťo hrozně bojíme, ale my tě strašně milujeme. My tě hrozně vítáme a my se strašně těšíme, až tě uvidíme dělat první kroky.“ Třeba. Vlastně to vůbec není těžká věc a v ten moment ta kvantová fyzika, Heleno, pracuje sama. To už je něco pro nás neuchopitelného, ale jak už jsem řekl, v posledních deseti letech je to vědecky podloženo, a my nemusíme mít strach. My pouze musíme pochopit tyto základní principy a chovat se podle toho.

Helena Neumannová: Přesto dovolte mi zeptat se: Mají tyto děti, které nedostaly jméno, šanci žít? Je tam nějak zjištěno, že i tyto děti přežijí, nebo jak to s nimi bude? Jak to dopadne? Řekněte.

Thomas Verny: No, to je jednoduché. Ony děti jsou nesmírně houževnaté. Dítě je určitým způsobem, přestože v lékařské slovníku neexistuje toto slovo, „božská bytost“. A je nesmírně silné. Takže i toto dítě, které je uloženo do inkubátoru, a nedostává od rodičů jméno, má v podstatě velkou šanci na život. Na druhou stranu je tam samozřejmě jistým způsobem prokázaná nemocnost a určité přitížení při příchodu jakékoliv nemoci nebo zátěži toho daného dítěte. Víte, ale stále bych apeloval na poselství, které tady je, protože když dělám přednášky ve světě a vyprávím třeba o tom, že by rodiče neměli kouřit v období těhotenství, ani matka ani otec, tak se přihlásil třeba člověk, který řekl: „Víte, ale moje matka, když mě čekala, vykouřila dvě krabičky cigaret denně, a podívejte, já žiju.“

A já na to říkám: „Na to je jednoduchá odpověď. Ano, přežil jste to a byl jste určitým způsobem resistantní, ale to neznamena, že v budoucnu nepocítíte tento fakt jiným způsobem. Příchodem nějaké nemoci nebo čehokoliv jiného.“ Víte, je to o tom, že vím-li, že mohu ovlivnit zdraví sebe či svého dítěte, tak je přeci hloupost ho ovlivňovat negativním způsobem. Víte, já jsem obdržel od jednoho lékaře a vědce video, kde jsou narozená dvojčata v inkubátoru, a to jedno dítě se nevyvíjelo příliš dobře. Představte si, že je zdokumentováno videem, jak ten druhý sourozenec obejmul ručičkou toho hůře se vyvíjejícího bratra, a to dítě se okamžitě v několika dnech zlepšilo a samozřejmě uzdravilo. To jsou prostě prokázané věci, které se nám těžko popisují, ale jsou zdokumentované, existují k tomu další výzkumy. Přidávají se k tomu další světové týmy a je jasně doloženo, že to má obrovský vliv. A zase jsme u toho. Láska a laskavost dokáže vyléčit naprosto neuvěřitelné věci nebo pomoci lidem, kteří jsou odepsaní, jak vidíte tady na tomto případu. Ale že to nepřichází z farmakobyznysu, farmakofirem, tak se o tom nehovoří. A není to důležité. Není to podporováno lékařskými týmy tak, jako když jsou motivováni předpisem pilulek a léčiv a léků.

Helena Neumannová: Ráda bych se vás teď, pane profesore zeptala na vědomí. Je to téma, kterému zase věnujete jednu z celých kapitol ve vaší knize „Mysl celého těla“. Je to ale také téma, které zajímá tisíce vědců po celém světě. Psychiatry, psychology, neurology, neurochirurgy a další odborníky. V podstatě i vědce v oblasti biochemie, protože se bavíme o něčem, co absolutně nemáme zjištěno, definováno. Neumíme to popsat. Neumíme o našem vědomí dostatečně edukovat. Neumíme ho vysvětlit. Nedokážeme zjistit, jak je řízeno a odkud přichází. Kde se nachází centrum a tak dále. Přestože jsou tady tisíce výzkumů, a řekla bych, že v poslední době i poměrně dostatečně zajímavé výsledky. Vy se pohybujete v tom nejužším kruhu těch nejšpičkovějších vědců, kteří se tímto tématem zabírají. Upřímně tu vaši kapitolu a spoustu dalších vědeckých

článků o vědomí a nejnovějších poznatcích čtu vždycky desetkrát. Řekl byste, že existuje dneska nějaký nejnovější výzkum, článek či publikace, která je nejdál? Která nám odkrývá ta tajemství toho vědomí nejvíce?

Thomas Verny: Heleno, vy říkáte, že jste ten článek četla desetkrát, a já jsem ho desetkrát přepisoval. Jen tak pro zajímavost. Nicméně na vaši otázku bych strašně rád odpověděl nějakou horkou novinkou. Nějakou zajímavostí. Určitě bych velmi rád odkryl něco nového i z kvantové fyziky, která ovlivňuje vědomí, a všichni se pereme s tím, jak velkým významem, z jaké role, z jaké pozice? A v podstatě i v jakém objemu, ale přiznám se, že tápou všichni. Tápeme my všichni. Ať už jsou to univerzitní vědci nebo mimo univerzitní. Je to nesmírně těžké téma a možná tady stojí za to říct, že víme, že nic nevíme. Víte, vědomí je jedno z nejtěžších témat světa. Jsou tu teologové, mystici, filozofové, lékaři, biochemici, jak už jsme zmínili, kvantoví fyzici – a všichni by se strašně rádi dostali k nějakému výsledku. Všichni by strašně rádi prokázali něco nového, ale zatím se tomu tak neděje. Já bych vás rád potěšil, ale nemám žádný konkrétní výsledek. A vědomí je stejně neprobádané, jako třeba atom nebo gravitace. To jsou horká témata vědy po staletí, a jak vidíte, i já jsem nazval svou knihu „Mysl těla“ nikoliv „Mysl vědomí“. Přestože bych se ho rád dotknul daleko více. A mám-li být upřímný, vědomí je i mimo moji profesi. Mimo moje expertízy. Mimo moji profesionalitu. Já se považuji za odborníka přes mysl, a právě proto ji zpracovávám ve svých vědeckých publikacích, člancích i konec konců i v knize „Mysl těla“. A jak víte, Heleno, tady byly stovky vědců a lékařů, kteří popsali mysl jako funkci mozku. Ale já jsem byl první, kdo se odvážil přijít na akademickou půdu, a později tedy i k široké veřejnosti s tím, že mysl není funkce mozku. Mysl je funkce každé buňky našeho těla a skutečně je řídicím orgánem každého našeho orgánu. To znamená, i vaše játra mají svoji mysl, i vaše ledvina má svoji mysl, a dokonce i vaše koleno nebo váš tenisový loket. A to si myslím, že je natolik závažné téma a velice obšírné téma, že jsem nabídl spolupráci, a i ten prostor pro výzkumy

mnoha univerzitám a vědeckým týmům světa, a stálo mě to obrovské úsilí, x let dřiny a potu, a také samozřejmě i toho plivání na mě, abych vůbec dokázal podložit vědecky a prosadit toto tvrzení. Takže vědomí – tam zatím nejsem, ale protože se cítí mlád a jsem mlád, tak co vy víte? A možná je to teď trochu nabubřelé, ale mně přijdou vědci, kteří stále jsou ochotni tvrdit, že mysl je funkce mozku, tak mně přijdou hloupí. Toto tvrzení je vlastně dneska zastaralé, hloupé, dávno nepodložené, pro mě skoro vtipné, směšné, a možná až budu starší – ať se také zasmějeme – třeba přijdu i s výzkumem vědomí a budu stejně tak úspěšný, jako s myslí.

Helena Neumannová: Víte, řekl jste to moc krásně a dokonce vtipně. Ale já si myslím, že právě ti lidé, kteří stále tvrdí, že nemáte podloženo, že každý orgán a celé naše tělo má svoji mysl, tak byste jim měl odpovědět úplně jednoduše. Dobrá, vysvětlím. Jak to že Kuby Clemens běhá maratony? Když má přerušenu míchu v lumbální části páteře, a to znamená, že jeho nohy nejsou řízeny mozkiem. Jak byste to vysvětlil? Proč to tak je? A tam je vlastně veškerá odpověď na to, a to je pouze jeden lidský příběh... A máme jich desítky tisíc. A sama jich znám poměrně hodně a jsou všechny stejně krásné, jako příběh Kubyho. Tak možná právě tato odpověď je takovým jasným důkazem toho, že máte pravdu. Na závěr Thomasi dovoluji mi zeptat se: Jakým způsobem o sebe pečujete profesor Thomas Verny? Co děláte pro to, abyste byl zdravý, a jak vy říkáte v 88 letech, dovoluji mi, prosím, abych sdělila našim posluchačům váš skutečný věk, protože říkáte, že jste mlád a že možná až budete starší, pustíte se do toho vědomí. Takže: Jak o sebe pečujete? Co děláte pro to, abyste byl v kondici?

Thomas Verny: Má to samozřejmě několik aspektů, jak se o sebe starám. Jeden z prvních, který bych rád zmínil, je právě rodina. Mám naprosto báječnou ženu. Mám skvělé děti. Mám skvělá vnoučata, a dnes už mám i pravnouče. Ty mně dělají nesmírnou radost, podporují mě v mé činnosti a v mé lásce k vědě a k publikování.

Samozřejmě i to, že se mnou je moje žena ochotná sdílet právě moji kariéru a jezdit se mnou po světě a podporovat mě, je pro mě obrovské štěstí, které mě naplňuje láskou a radostí, a proto si myslím, že jsem v dobré kondici. Dalším aspektem je to, že chodím pravidelně ke svému naturopatovi. Právě proto jsem, Heleno, tady u vás, protože mě zajímala vaše metoda a také vaše byliny. Nicméně můj naturopat se o mě stará naprosto excelentně v tom smyslu, že mě nutí pohybovat se. Nutí mě pracovat pozitivně s mojí myslí. Nutí mě v případě jakýchkoliv onemocnění pečovat o sebe bio medicínou. To znamená, bereme s manželkou různé přírodní doplňky. Přírodní medikace. Vitamíny, minerály, pochopitelně bylinné preparáty, které nás udržují v kondici. Velmi rádi cestujeme, a to souvisí i s tím, že se hýbeme. Rádi chodíme. Chodíme i s nordic holemi, když je to možné. Snažíme se být na čerstvém vzduchu. Odstěhovali jsme se do menšího městečka, kde je nám dobře. Být mladý, znamená také mít skvělé přátele a práci, která vám dělá radost. Poznávat tak skvělé lidi, jako jste třeba vy, Heleno, anebo Karel Svoboda, můj vydavatel tady v České republice. I to je obrovské štěstí a já za něj děkuji každý den, protože jenom tak vám dává váš život smysl, a vy se radujete z každého dne a těšíte se na každý další. A miluji hrát šachy, miluji i se v nich zdokonalovat, a také to zapomínat. To mi jde velmi dobře. Miluji kulturu. Strašně moc rádi navštěvujeme evropská města kvůli shakespearovským hrám a divadlu. Oba dva s mojí manželkou. To nám dělá velkou radost.

Helena Neumannová: Tak už chápu, pane profesore, proč vypadáte tak skvěle mladě, a upřímně vám závidím ve vašem krásném věku. Takže dovoluňte mi, prosím, na závěr ještě jednou strašně moc poděkovat, že jste vážil tuto cestu k nám do Levandulového údolí a za posluchači Rádia Universum. Budeme se na vás těšit samozřejmě příště a budeme vám přát obrovský kus štěstí a další odvahy při bádání a vědeckých výzkumech nejenom v oblasti mysli, těla a duše ale i mysli

nenarozeného dítěte, života nenarozeného dítěte, ale také při vědomí, které nás všechny láká. Takže opatrujte se a děkuji moc. Na shledanou.

Všechny příspěvky s Thomas Verny

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.